

“Per fer un pas més he de marxar”

“No em veia fent anàlisi ni altres coses al club; el més coherent era rescindir el contracte”

“Entrenar el Girona és un somni i vull que ho continuï sent, que no sigui una obsessió”

Vaig connectar amb els grans jugadors com havia fet amb els de 3a i 2a B. Veure que creien en mi és el millor que m'enduc

Ara vull formar-me, millorar l'anglès i aprendre dels millors, però em veig més fent de primer entrenador que de segon

Narcís Pèlach Nadal, Chicho(Girona, 5/11/1988), ha tancat de manera sobtada una etapa al Girona, primer com a tècnic del filial i després com a segon entrenador del primer equip. Sense poder dirigir cap més equip fins a final de temporada, buscarà ara un camí lluny del club de la seva vida.

Acaba de rescindir el contracte. Com se sent?

Estrany, en el sentit que és el primer cop en la meua vida que em para el futbol, que no tinc feina. I evidentment, trist perquè me'n vaig del club on sempre havia somiat estar. Si això m'hagués passat a l'Elx, em faria mal però no seria el mateix. Tot i això, estic animat també per començar coses noves i afrontar el que vingui.

Deia Cárcel que no el veia d'analista ni en cap altre càrrec secundari. Ho comparteix?

Sí. La conversa amb ell va ser molt maca. Ell mateix sabia que el que m'oferia no arribaria a bon port perquè jo em sento entrenador. Quan em va oferir la possibilitat de fer anàlisi o altres coses dins del club, per respecte a mi mateix no ho veia ni ho sentia, i crec que ell tampoc. Per tant, el més coherent era rescindir el contracte i marxar.

En quines condicions hauria acceptat continuar?

No hi havia res del que em van oferir que m'omplís.

Quedar-se al cos tècnic de Martí hauria estat diferent?

Això hauria estat una altra cosa. Si no m'allunyava del camp, si aprenia del nou mister i seguia amb un rol similar, sí, perquè seguiria fent el que sento i en el millor lloc. El meu aprenentatge en aquests quatre mesos ha estat espectacular. L'últim any i mig que he viscut al Girona em fa millor i això ho sabia. Amb Unzué estava protegit però alhora molt exposat perquè m'utilitzava molt. Feia molt d'entrenador en el dia a dia. Amb aquestes condicions, sí.

Cárcel deia que volia refer el cos tècnic, que hi hagués un discurs nou. Fa mal?

Jo entenc el que Quique presenta. És més, hi estic d'acord, perquè crec que el vestidor necessitava alguna cosa completament nova. El mister em donava responsabilitat, i jo no hauria representat aquest canvi de discurs. En aquest sentit, crec que el millor era fer el que s'ha fet, tot i que personalment i professionalment em feia mal.

L'experiència ha estat breu. Què ha fallat?

Em venia molt de gust fer el rol de segon. Tenia al cap en algun moment apartar-me de primer per poder veure les coses de diferent manera d'una persona que tingués coneixement i Unzué complia totes les expectatives. No crec que res hagi fallat. Jo soc molt responsable de tot el que ha passat ara al primer equip, igual que el que va passar a Peralada. Però un s'ha d'aixecar i ha de mirar què ha fet malament per millorar-ho. És una experiència per al demà.

Quan va sentir que l'equip no acabava de fluir?

Hi ha moments que sents que te la jugues. Això és diferent que quan estava entrenant el Peralada, en què el risc era diferent perquè tenia més marge. Aquí saps que si els resultats no acompanyen estàs fora perquè les expectatives són molt altes, com ha de ser ara mateix al club. Saps que tens la millor plantilla i el millor pressupost i que no et pot passar el que li passa al Dépor. Contra el Dépor, vaig tenir la sensació que si no guanyàvem, malament. A Santander, també. Mai dit pel club, que sempre ens ha deixat treballar molt. Però veus que has de guanyar i que falta enllaçar aquella dinàmica positiva perquè si no el rum-rum va creixent.

L'afició, xiulant Granell, va ser un barem de la pressió?

Els xiulets a l'Àlex són indicatius. Conec la casa; soc soci des de fa molts anys i he estat assegut molts partits a la grada. Quan l'afició ho paga amb el seu jugador emblema, amb tot el que significa per al club, veus que la cosa és complicada.

Parla de la millor plantilla. Hi havia alguna mancança?

Sí, he llegit ara que he tingut més temps el tema que falta un pivot defensiu. Jo crec que la plantilla és molt bona, això és innegable, però sí que és veritat que potser aquest perfil no hi és. I amb els recursos que tenim [el club] s'ha de mirar de tenir tot el possible. No sé què opina el nou entrenador sobre això, jo tenia les meves idees, que si haguéssim arribat a Nadal has de tenir la plantilla més completa. Veient el que ha passat, pot ser que falti aquesta figura.

Amb Unzué no es coneixien. Es van entendre bé?

La veritat és que sí. El primer dia, en una reunió, ja va fluir tot molt. En el dia a dia, va ser com una relació pare i fill. Sempre vaig veure en ell una persona amb experiència i coneixement. Ha estat en molts clubs i amb gent molt important i sempre hi he vist una persona de qui aprendre molt, i ell m'ha vist la il·lusió i les ganes de treballar. Cada vegada que explicava un concepte o analitzava un partit m'explicava un perquè. Jo podia aprendre molt i em vaig guanyar la seva confiança.

Li delegava moltes feines.

Molt. Al principi no m'ho esperava perquè no sabia quin rol em tocava. Però de seguida em va posar al capdavant de la pilota aturada i a la banqueta amb ell. Des del punt de vista defensiu em va donar molta pista per poder fer també. En el dia a dia entrenava molt i em sentia molt realitzat per ell, el cos tècnic i l'equip.

Quan van destituir Unzué, esperava que fos vostè i no Moreno el relleu?

El pitjor dia va ser el que van fer fora el mister. Aquell dilluns va ser duríssim perquè se n'anava una mica tot el projecte que jo havia imaginat a l'estiu, tot el que havíem començat amb Quique i el mister. Se n'anava l'essència del que s'estava fent. Després el club va decidir posar-hi Juan Carlos Moreno, i crec que és el més lògic. Ell té més experiència dins del futbol i del club. En Quique em va donar les raons i el vaig entendre perquè posar una persona de 31 anys a davant costa. Què hauria passat, no ho sabrà mai ningú. Si m'hauria agradat? Evidentment sí, perquè es complia el que havia somiat. Però veient-ho de manera intel·ligent, no era el meu moment. Moreno és una persona preparada i també va ser un encert.

Van canviar coses aquella setmana?

Sí, Moreno té les seves pròpies idees i la seva manera de comunicar i jo vaig seguir fent el mateix que amb Unzué. Treballant igual de bé, o de malament. Fins que després del partit Quique va decidir canviar-ho tot.

Ha parlat de la seva joventut. Se sentia valorat per una plantilla amb tanta trajectòria?

Molt. Això segurament és una de les millors coses. A banda d'aprendre d'Unzué, amb qui en aquests quatre mesos ja ho havia après pràcticament tot. És clar que en els sis que quedaven hauria après més, però ja he vist com preparava una pretemporada, com es dirigia als jugadors, com gestionava el cos tècnic. He vist la magnitud de tot això. Ja havia fet setze o disset xerrades davant el grup, que al final és el que busques, exposar-te una mica. Tenia el dubte de veure què passaria amb jugadors mundialistes davant, i això és el millor que m'enduc. Veure que realment ells creien en mi i que en el futur m'anirà bé. Vaig connectar amb els grans jugadors com havia fet amb els de tercera i segona B.

Era una plantilla nova però hi tenia un amic com Àlex Granell. Com influeix aquest factor?

L'Àlex és més que una amistat, som com germans perquè des dels tres anys ho hem fet gairebé tot junts. Tenia bon feeling amb jugadors i ho vam tractar com una relació purament professional. Amb l'Àlex ens vam asseure un dia i vam parlar amb naturalitat de tot el que venia, perquè jo havia viscut una situació similar quan vaig passar de jugar a entrenar a Figueres jugadors com Javi Revert, que també som íntims amics. Vaig deixar de fer jugar Revert, el jugador que més gols havia fet a tercera de la demarcació, i va ser una experiència dura. Sabent això, amb l'Àlex vam quedar que ara no podríem anar ni al cine junts, que seria el millor per a tots. Perquè si jo havia d'influir per prendre una decisió, ho faria. Ara ja tornem a anar al cinema.

El descens del Peralada va limitar les seves possibilitats? El seu valor dins el club?

Segurament sí, perquè els resultats engrandeixen molt. Si guanyes, molta gent que no comprava el teu mètode també hi entra. En qualsevol cas, dins el club he tingut molt valor. En poc temps, el club m'ha donat molta confiança, fins a un punt que a vegades penso que no mereixo. Pel club, per la premsa, pels jugadors, per la gent. Se m'ha posat molt amunt perquè la gent ho ha volgut fer. Jo he treballat, he fet el millor que he pogut, i l'any passat els resultats van ser dolents. Els últims sis partits es va esfondrar tot. Què hauria passat si ens haguéssim salvat? No ho sé.

Va tenir la sensació que des del club no es feia tot el possible per salvar el filial?

Tinc la sensació que vam haver de saltar molts entrebancs. Era una plantilla complicada, amb moltes nacionalitats diferents, cadascú amb les seves peculiaritats. Vam competir molt bé, però ens van faltar coses. El primer equip va estirar jugadors, i nosaltres no ho podíem fer perquè no podíem agafar qualsevol juvenil; només

tres. Les últimes setmanes sí que hi havia aquesta sensació que dieu, però cada dilluns trobàvem la raó per tornar a preparar el següent partit. Potser vaig trobar a faltar una figura com la meua però al camp. Un jugador amb experiència, que ajudés els nanos des de dins el camp.

Eren jugadors amb projecció de primer equip. Ara hi ha Valery, lesionat, i Santi Bueno. L'uruguaià té nivell per a segona A?

Sí, de Bueno dono molt bones referències perquè no tinc cap dubte amb ell. Sé que serà un jugador de nivell i crec que el club ha fet bé amb aquesta aposta. Com Valery, que de seguida ho vaig veure clar, o Iago López.

Iago va estar bé en pretemporada, però l'estiu ha estat difícil.

Sí, perquè no els pots oferir un camí. Aquests jugadors no han d'anar a primera catalana. Si van a un Logroñés i juguen, com fa Iago, és per alguna cosa. Ens va faltar aquest camí. El descens del primer equip ho empitjora i el del filial ho remata. Ara, si el primer equip puja i el filial és a tercera, torna a ser un escenari maco.

Per normativa, no pot tornar a entrenar. Què pensa fer ara?

He de parar. Per força. Va ser un cop, perquè al cap de tres dies vaig pensar a buscar un altre lloc, però no pot ser. Ara sento la necessitat de marxar, no només del club sinó de Girona. Ho conec molt tot aquí. Per fer un pas més he de marxar de Girona, he d'anar a entrenar lluny d'aquí. Buscaré un nou camí com a entrenador, segurament, sense saber quina porta es pot obrir. Ara l'únic que em preocupa és formar-me molt, adquirir competències i habilitats que he hagut de deixar per la urgència. Tinc set mesos que vull aprofitar. I des del punt de vista personal he de fer coses que no he fet.

Ha estat alguns cops amb Guardiola al City. S'hi veuria?

No hi ha cap lloc millor. No ho sé. Veurem què pot passar. Intentaré formar-me, aprendre anglès i intentar aprendre dels millors, per rascar tot el que pugui perquè l'any que ve, quan em toqui a mi, pugui demostrar que serveixo.

A triar, assistent a l'elit o primer més avall?

Em veig de primer entrenador. Ho sento, és una cosa natural que ja tenia quan jugava. No descarto que pugui sortir una oportunitat molt bona de segon, però d'entrada la idea és com a primer.

Tant Granell com Cárcel deien que veuen Chicho entrenant algun dia el Girona. Ho ambiciona, o ara mateix no hi vol ni pensar?

Entrenar el Girona és un somni. Però vull que segueixi sent un somni, que no sigui una obsessió, que no sigui una obligació. Les expectatives d'entrenar un equip tan bo són molt grans. Mentiria si digués que no volgués tornar. És el que més m'agradaria, des que el meu avi em duia al camp. És la meta on sempre he volgut arribar. Però ara toca marxar i veure i aprendre moltes coses. Veurem si un dia es poden donar les circumstàncies.

Ho han passat pitjor els familiars i amics que vostè?

Ha sabut greu en general. A la família, als amics i a gent que sense conèixer-me tant m'ha aturat pel carrer. Sap greu, però la vida va com va. I sobretot no ens podíem enganyar. No em veia al Girona fent una cosa que no soc. Els quatre mesos m'han servit per veure i aprendre moltes coses. I els que venen també els vull aprofitar.

Pujarà el Girona?

Espero i desitjo que sí. Ja no només pel Girona, sinó per tota la gent que hi ha. I no parlo només de jugadors sinó de gent del club que no és a primera línia però que són el Girona, com en Jota i en Galiano, o tota la gent que hi ha a les oficines.

El Cadis i quins altres rivals veu?

El Cadis l'hi veig molt, perquè la seva proposta enganxa molt amb el que és la categoria. L'Oscà és un equip molt bo, molt ben entrenat i equilibrat. El Rayo és més agosarat, però els jugadors són molt bons i el mister ho té molt clar. El Girona, el Rayo, l'Oscà i el Cadis segur. El Saragossa també l'hi hauríem de posar. I sempre hi haurà el típic equip que no esperes.

Publicat a:

-L'Esportiu. Girona 16-11-2019, Pàgina 4

Font del document:

<http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1696974-per-fer-un-pas-mes-he-de-marxar.html>